

Karácsony – 2012. december 25.

Egy szerény jövedelmű fiatal házaspárnak valami súlyos betegségbe esett a kisgyermek. Az orvosok csak épp hogy elkezdték a vizsgálatokat, azonban a család által befizetett biztosítási összegek még a komolyabb kivizsgálásokat sem futották. Sírva panaszkolta el a fiatal anyuka szomorú helyzetüket a plébánia családcsoportjában. Egy jómódú házaspár a közösségből az ima után odalépett az anyukához. „Segíteni szeretnénk nektek. Mi majd felvállaljuk a gyermeketek kezelésének költségeit, amíg meg nem gyógyul.” A szegény házaspár azt sem tudta, hova legyen meglepetésében és örömeiben. A vizsgálatok azonban azt derítették ki, hogy a kisgyermek betegsége sokkal komolyabb, mint sejtették. Nagyon bonyolult és költséges műtétet kellett rajta végrehajtani, ami többre került, mint amennyire bárki csak gondolni is mert volna. A beteg gyermek szülei lemondóan felkeresték a gazdag házaspárt és így szóltak: „Igazán nem kívánhatjuk, hogy ekkora összeget kifizessenek a mi gyermekünkért. Eltekintünk az ígéretük betartásától.” A másik férfi és asszony csak egy rövid időre egymásra pillantott, majd az asszony így felelt: „Azt ígértük volna, hogy eddig vagy addig az összeghatárig fedezzük a költségeket? Nem. Ha jól emlékszem, azt mondtuk, hogy addig fizetünk, amíg meg nem gyógyul a gyermekük. Legyen nyugodt, a műtétet kifizetjük.”

A szabadság igazi megélését, kiteljesedését akkor valósítjuk meg, ha kitartunk a választott úton egészen a célhoz érésig, még akkor is, ha az útviszonyok okoznak meglepetéseket. Milyen sokan lépnek vissza attól, amit korábban elhatároztak, amikor nem minden alakul a terveik szerint! Sőt, sok embernek még kisebb kényelmetlenségek, hangulatváltozások is elegendők ahhoz, hogy feladják szép és értékes céljaikat. Utána pedig egy életen keresztül bánják meg gondolatlan, gyáva meghátrálásukat. Így van ez akkor, amikor az ember azt hiszi, hogy szabad akarata mindenre kiterjed, élete minden kis rezdülését saját maga irányíthatja. Ha semmit sem tudunk és akarunk rábízni életünk igazi Urára, az Istenre, akkor is meg fogjuk tapasztalni, hogy történnek velünk ki nem számítható, be nem tervezett dolgok, azonban nem tudjuk majd őket hova tenni, nem tudunk értelmet látni bennük, csak bosszankodunk, kesergünk miattuk.

Máriával és Józseffel számos kellemetlen, sőt igen keserves, nehéz dolog történt azokban a napokban, amelyeknek emlékét minden karácsonykor megünnepeljük. Már az sem az ő eredeti terveik szerint alakult, hogy ők lettek az eljövendő Messiás családja. Jegyesek voltak, saját családot, gyermekeket szerettek volna. Elfogadják azonban Isten akaratát, melyet Gábor angyal Máriának az angyali üdvözlésben, Józsefnek pedig álmában tolmácsol. Ekkor mindketten kimondanak egy igent, amelynek összes következményeit, velejáróit egyáltalán nem látják előre. Nem lehetett könnyű szinte mindenórásként útra kelni a Názárettől több napi járóföldre fekvő Betlehembe. Életük egyik legbensőségesebb pillanatát, gyermekük születését teljes bizonytalanságban, útközben kellett várniuk, hogy teljesítsék Augusztusz császár parancsát. Nem lehetett kellemes egy istállóba húzódni, s ott világra hozni a gyermeket, aki állítólag Dávid király trónjának örököse és a Magasságbeli Isten fia lesz. Micsoda fájdalmas meglepetés lehetett az is, hogy Heródes halálos üldözése elől egyik pillanatról a másikra Egyiptomba kellett futniuk, odahagyva mindenüket hazát kellett cserélniük. Azonban mégsem olvassuk a Bibliában sehol, hogy Mária és József egy pillanatra is visszakozott volna, megbánta volna a döntést, amit meghozott. Nem. Ők valóban szabad emberek voltak: a végsőkig kitartottal elhatározásuk, adott szavuk mellett. Miután kimondták az igent, nem akartak utólag határokat szabni neki: eddig vagy addig elmegyünk, eddig vagy addig áldozatot hozunk, de nem tovább! Mi tette őket képessé ekkora kitartásra és áldozatkészségre? A bizalom Isten iránt, a hit, mellyel képesek voltak letenni életük történéseit a Mennyei Atya kezébe. Belőlünk bizony sajnos ez hiányzik sokszor. Mi mindenáron magunk akarjuk kézbe

venni, irányítani életünk minden egyes percét, apróbb-nagyobb eseményeit. Ez amellet, hogy lehetetlen, nem is okos mentalitás. Pillanatnyilag jónak tűnő döntéseinkről, kellően át nem gondolt elhatározásainkról később számos esetben kiderül, hogy mégsem volt annyira jó döntés, annyira szerencsés elhatározás. Nem is beszélve arról, hogy olykor kisajátítjuk, ki akarjuk venni Isten kezéből életünk azon területeit is, amit már egyszer Neki adtunk, amiben már elköteleztük magunkat az Ő szolgálatára.

Legyen meg bennünk az a bizalom a bennünket teremtő és ránk gondot viselő Isten iránt, ami a Szűz Máriában és Szent Józsefben megvolt! Ne veszítsük el akkor sem, amikor életünkben nem várt, előre nem látott nehézségek bukkannak fel! Ismerjük fel, hogy Isten ugyanúgy útitársunkul szegődött a mindennapokban, ahogyan ott volt Máriával és Józseffel is a gyermek Jézusban!